

[Holger K. Nielsen]

ring, i og med at det i den gamle lov var sådan, at hvor der var en gruppe mennesker af et vist antal, der ønskede at starte en aktivitet, så kunne de gøre dette. Altså decentralisering på det allerlaveste niveau, selvforvaltning i egentlig forstand, hvor jo dette princip fjernes i den nye lov og i stedet for bliver erstattet af en kommunalisering. Det tror vi godt kan give problemer, og vores opfattelse af decentralisering er altså, at det ville være bedre at fastholde den egentlige selvforvaltning. Men i forlængelse af dette er det i hvert fald vigtigt, at de 10 pct. fastholdes, hvis man kan bruge det udtryk her.

Jeg synes, det var nogle interessante slør, der blev revet af regeringens interne diskussioner om den sjakren, der tilsyneladende foregår i regeringen om procentstøtser, hvor Det Radikale Venstre ønskede 10 pct., Venstre og De Konservative 5 pct. Jeg kan forstå, at Socialdemokratiet i denne sag støtter De Konservative og Venstre. Der er jo virkelig lagt op til nye konstellationer i dansk politik efter det her. Men i hvert fald skal det ikke være nogen hemmelighed – man kan så tænke over, hvilke motiver Socialdemokratiet kan have til det, det kan vi jo alle sammen tænke på – at vi synes, det er vigtigt at holde fast i de 10 pct. Og i den sammenhæng vil jeg sige, at vi fuldstændig støtter Det Radikale Venstre i regeringen og vil give al vor støtte til, at Det Radikale Venstre får større vægt i regeringen.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil også gerne takke fru Marianne Jelled for den åbenhed, hun lagde op til med hensyn til, hvad der videre skal ske med folkeoplysningsloven og vel også med spørgsmålet om de mere frie aktiviteter og de 10 pct.

I SF har vi jo også stor tillid til det decentrale led. Vi ser meget gerne, at beslutningerne træffes meget nær ved de mennesker, som beslutningerne vedrører, dvs. ude i kommunerne, ude i lokalområderne, ude hos mennesker selv. Når vi er en lille smule betænkelige, skyldes det altså ikke mistænksomhed over for kommuner m.v., men det skyldes, at vi ved, at kommunerne i disse år er kommet i en kolossalt vanskelig økonomisk situation, at de har mange andre opgaver at løse end folkeoplysningsopgaver, og at det kan være vanskeligt for dem, hvor gode intentioner de end måtte have på dette område,

at leve op til deres egne ideer om, hvordan det bedst skulle forvaltes. Der er store sociale opgaver at løse, der er store formelle uddannelsesopgaver at løse for kommunerne, og man kan frygte, at dette område, når det ryger helt ud på det kommunale plan, kommer til at mangle nogle penge.

Det er ikke af mistænksomhed, det er af realisme, fordi vi ved, hvordan kommunernes situation er.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelled (RV):

Det er til fru Jytte Andersen, der beklager, at det netop i beregningerne, i økonomien, er motionsgymnastikken, der har måttet holde for.

De beregninger, altså hele ideen med tallene, 1,3 mia. kr., og hvad der ellers står af tal, er jo en beregningsmåde for at sige: Så stor en del skal ud til kommunerne i bloktilskud. Det, vi ser og har set igennem alle årene, eller i hvert fald mange år tilbage i tiden og op til nu, er jo, at kommunerne giver langt højere tilskud til fritidsaktiviteter bredt, end der er lovpligt til. Jeg har ikke nogen grund til at tro, at man pludselig skal ændre retning på dette område i kommunerne. I hvert fald er jeg til sinds at lade kommunerne prioritere inden for deres områder. Siden 1982 er der jo sket en temmelig stor økonomisk belastning, beskæring, hvad vi nu vil kalde det, af kommunernes muligheder – siden 1982! Alligevel er tilskuddene fra kommunerne til kulturelle aktiviteter vokset i den periode. Det tror jeg nok man kan finde ud af.

I hvert fald anerkender jeg, at uanset om man er en kommune eller et land som Danmark, så er der altså nogle samfundsøkonomiske hensyn at tage, og det er det, der også gør sig gældende.

Derfor vil jeg sige, at hvis jeg udtrykte mig på den måde, at SF kunne forestille sig, at jeg antydede, at SF havde mistænksomhed over for kommunerne, så har det ikke været min hensigt. Derfor er det, jeg nu har sagt til fru Jytte Andersen, egentlig også et svar til fru Ingerlise Koefoed.

Til hr. Holger K. Nielsen: Jeg kan godt se ideen i det med de 12 personer. Så har man et hold osv., og så betaler staten, og der er ikke nogen vej udenom. Det er i orden. Men vi er over det punkt. Vi er nået dertil, hvor man skal have gennemskuelige systemer ude i kommunerne og være med til at diskutere ansvar og prioritering.